

ВІРА І ТРУДИ У СЕКУЛЯРНОМУ СВІТІ

Єпископ Кіт Б. Макмуллін

Другий радник у Верховному єпископаті

Вогник ЦСО для молодих дорослих • 5 листопада 2006 р.
Університет Бригама Янга

Мої дорогі брати і сестри, як чудово, ви, люди різних професій з різних частин країни, зібралися цього вечора. І уявіть собі—ми зібралися в усіх куточках землі. У проміжок часу між прямою і повторною трансляцією молоді дорослі всієї Церкви збиратимуться разом і братимуть участь у таких подіях, як ця. Це дійсно чудово.

На генеральній конференції, що відбулася минулого місяця, сталася славетна подія. Для більшості людей у світі вона пройшла непомітно, але для тих, хто знає і любить істину, вона була такою ж незабутньою, як [був би] звук 10000 громів.

Згадайте завершення заключної сесії. Знайомий спів у виконанні Хору скінії:

*Ми вдячні, о Боже всевишній
За те, що веде нас пророк
Минула відступництва тиша,
Ми чуєм сурму перемог¹.*

Несподівано чоловіки й жінки, хлопчики й дівчата, що зібралися в Конференц-центрі, підвелися з благоговінням і вдячністю за благословення, згадувані в цьому гімні. Ми стояли, усвідомлюючи з вдячністю, що євангелія Ісуса Христа відновлена, що Бог Батько і Його Улюблений Син говорили з небес, що Джозеф Сміт був пророком і що Президент Гордон Б. Хінклі є Господнім пророком на землі сьогодні.

Це був духовно зворушливий момент. Це був момент, коли громадяни Божого царства, діючи під впливом Святого Духа, *піднялися за свою віру!*

Раніше того дня Президент Хінклі з ніжністю і вдячністю говорив про свої немолоді літа і відповідний до цього стан здоров'я. Являючи, як і завжди, приклад вірності, він знов посвятив своє життя здійсненню Господніх цілей. Він сказав:

“Господь дозволив мені жити; Я не знаю, як довго. Але скільки б не було цього часу, я буду і надалі докладати всіх зусиль, роблячи все, що зможу зробити ...

Ми будемо робити це стільки, скільки Господь забажає... Коли настане час мого наступника, перехід відбудеться спокійно і у відповідності до волі Того, Кому належить ця Церква. Отже ми йдемо вперед з вірою—*і віра є темою, яку я хочу обговорити сьогодні*².

Його послання було своєчасним і надихаючим. Воно прийшло як духовне нагадування про справжній сенс життя і про те, як діти Небесного Батька можуть здолати всі перешкоди. Воно прийшло у світ, просякнутий секуляризмом, невірою і гріхом.

Секуляризм

Освіченість у світських предметах робить великий внесок у покращення цього світу. Мирська вченість найвищого рівня розквітає в атмосфері чесноти, моральної відповідальності, духовної істини та віри.

Сьогодні наполегливо рекламують секулярні суспільства. Народи і нації пишаються тим, що вони є *секулярними*, що вони зосереджуються на “мирському або [на] тому, що не вважається релігійним, духовним або священним”³.

Багато людей у світі вважає секуляризм невід’ємною складовою рівноваженого, справедливого і дисциплінованого урядування. Отже, вияви релігійності є небажаними в публічній риториці; громадянські права залежать від судів та законодавчих процесів, і чоловіки та жінки схильні знаходити рішення та задовольняти свої позови судовим порядком. Вінцем усього цього є те, що суспільний секуляризм втрачає з поля зору концепцію вічного життя, розглядає усе в контексті тлінного світу і, відповідно, є схильним до того, щоби *діяти без віри*.

Пильність і великі зусилля потрібні, щоби бути людьми, чоловіками і жінками віри у секулярному світі. Поглинута суєтністю, людина природно “спочатку терпить, потім шкодує, потім приймає”⁴. Секуляризм так поглинає людей сьогодні.

Позбавлений стриманості, що її дає віра в Христа як у Спасителя людства, цей секулярний, або природний, світ породжує чоловіків і жінок, які є “гордовитими, егоїстичними, надмірно налаштованими на конкуренцію, схильних до контрвипадів, агресивно незалежних—людей, якими керують пристрасті, пожадливі й бажання отримати схвалення в очах світу ... Узагальнюючи, можна сказати, що тілесна людина є невікупленим створінням, істотою, що ходить ... у світлі власного вогню... [див. 2 Нефій 7:10–11]. Така людина пристосовується до природи того, що оточує її, запозичуючи стиль і манери у [цього] занепаłego світу...”⁵. Коротше кажучи: “Люди, які перебувають у стані природному, ... живуть без Бога в світі” (Алма 41:11).

Оскільки секуляризм як правило ігнорує перспективу вічності, він може з часом довести до невіри. Як казав Вольфхарт Панненберг, професор теології з Мюнхенського університету:

“Громадський клімат секуляризму підриває впевненість християн у тих істинах, в які вони вірують. ...

У секулярному середовищі навіть пізнання початків християнства ... погіршується. Це вже не питання несприйняття християнських учень; велика кількість людей навіть приблизно не уявляють, що це за вчення. ... Чим поширенішим стає невігластво стосовно християнства, тим більш забобонним стає ставлення до християнства ...

Трудність загострюється традиційним розумінням самої ідеї істини... Багато людей вважає, ... що християнські вчення—це лише точки зору, які можна приймати або не приймати, залежно від особистого уподобання, або залежно від того, чи відповідають вони тим потребам, які людина усвідомлює на особистісному рівні...

Глибоко секуляризований суспільний порядок викликає відчуття відсутності сенсу [життя]⁶.

Віру у Христа замінюють вірою в людину. У публічних лекціях або особистих роздумах такі питання як “звідки ми прийшли”, “куди ми йдемо після цього життя” та “що зрештою управляє тим, що відбувається зараз” не просто залишаються без відповіді, але також вважаються недоречними. Цей стан невіри стає лихом колосального масштабу.

Небесний Батько знав, що так буде. Відновлення євангелії принесло новий вогонь віри в Ісуса Христа як Творця, Спасителя і Викупителя. Воно зно-

ву принесло правильне розуміння цілей життя. У 1831 р. дітям Небесного Батька було сказано:

“Отже, Я, Господь, знаючи про лихо, яке прийде на жителів землі, покликав Мого слугу Джозефа Сміта молодшого, і говорив до нього з небес, і дав йому заповіді; ...

Щоб віра ... могла збільшитися на землі” (УЗ 1:17, 21).

Ще до того, як було закладено основи цього світу, до того, як небесні тіла всесвіту отримали свої місця, чоловіки й жінки жили, і рухалися, і мали своє буття (див. Дії 17:28). Секулярна думка про те, що життя—це не більш як біологічне явище, заперечує цю фундаментальну істину, те підсвідоме знання, що живе в глибинах кожної живої душі, що “людина також була на початку з Богом” (УЗ 93:29; курсив додано). Цей факт є незмінним і безперечним.

Після цього були райський Еден з нашими першими батьками Адамом і Євою, щоби людина через досвід смертного життя і Христове Викуплення могла стати довершеною, повністю розвиненою і вдосконаленою істотою. Епохи патріархів, божественне пришествя нашого Спасителя і Його незрівнянна спокута в середині часів, а також “часи відновлення усього” (Дії 3:21), які почалися в 1820 р., встановили модель, за якою чоловіки й жінки, хлопчики й дівчата, могли знову управляти своїм життям і тим, що навколо них, через “віру в Господа Ісуса Христа” (Уложення віри 1:4).

Мої дорогі юні друзі, ви стоїте на перехресті цих світових подій. “Те, що минуло, є прологом, і те, що було, ще має статися”⁷. Те, що може статися, що мусить статися—це те, щоб ваша віра і відповідні труди чинили спротив напливу невіри. Це ваш жереб у житті. Це ваш священний обов’язок.

Бенчмарки віри

Наш Господар казав: “Коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, ... нічого не матимете неможливого!” (Матвій 17:20). Президент Хінклі нагадав нам:

“Після всього, що було сказано і зроблено, єдине справжнє багатство Церкви—це віра її людей”⁸.

У наших трудах у цій великій справі, збільшена віра—ось чого ми найбільше потребуємо. Без неї ця робота ввійде у стан застою. З нею ніхто не зможе зупинити її прогрес”⁹.

Така віра—це більше, ніж ставлення, більше, ніж переконання, більше, ніж свідчення про те, що людина знає або відчуває. Справжня віра—віра, про яку казав наш любий пророк, породжує праведність у цьому житті та спасіння у житті прийдешньому. Вона заснована на істиному й живому Богові та на Ісусі Христі, якого Він послав (див. Іван 17:3). Вона основана на істині, якій передують знання, вона стає досконалою через справи. Вона змушує смертних розуміти й поводитися так, як мають це робити діти Небесного Батька. Ця віра “є першим керівним принципом, який [дозволяє нам мати] силу, владарювання і повноваження над”¹⁰ тим, як ми мислимо, як ми діємо і якими людьми ми є.

Апостол Яків дав нам формулу такої віри:

“Яка користь,... коли хто говорить, що має віру, але діл не має?”

Так, скаже хтось: я покажу тобі, що маю віру без діл; але я кажу: покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх...

Віра без діл мертва, якщо крім неї немає нічого...

Чи бачиш ти, як діла робляться ... вірою, а ділами віра стає досконалою?” (ПДС, Якова 2:14–15, 17, 21).

Ми багато чуємо про *бенчмарки* (порівняльні аналізи). Бенчмарк—це “стандарт якості або досягнення, ... на фоні якого однотипні речі порівнюються або отримують оцінку”¹¹.

Є чотири бенчмарки, які можуть допомогти кожному з нас дізнатися, чи вдосконалюється наша особиста віра у Христа завдяки нашим ділам. Ось ці бенчмарки: (1) вибір, який ми робимо, (2) відданість, яку ми виявляємо, (3) послухність, яку ми практикуємо, і (4) служіння, яке ми виконуємо. Дозвольте мені пояснити.

Вибори, які ми робимо

Перше, бенчмарк вибору. Святі останніх днів “вірують, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними ... Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього” (Упоження віри 1:13; курсив додано).

Уявіть молодого старійшину, якого ми назвемо Біллом. Він засвоїв усе це у Початковому товаристві. Він вірив у це тоді; він вірить у це зараз. Однак протягом певного часу Білл страждав від пошесті порнографії. Він переконався, що її спокусивість

є потужною і викликає залежність. Після кожного контакту з цим брудним непотребом Білл відчував прикрість, сором і власну негідність.

Білл відвідав генеральну конференцію кілька тижнів тому. На сесії священства він почув ці слова Президента Хінклі:

“Немає в цьому великому зібранні цього вечора жодного чоловіка чи хлопчика, які б не могли покращити своє життя. І це має відбутися. Зрештою, ми маємо священство Боже...”

З цим священством приходять великий обов’язок—бути гідними його. Ми не можемо дозволяти собі мати нечисті думки. Нам не можна торкатися порнографії. Ми ніколи не повинні бути винними у будь-якій кривді. Ми повинні піднятися над цим. “Постань, о Божий люд!” і залиште все це позаду, а Господь буде вашим провідником і опорою”¹².

Білл вирішив: “Настав час і мені відстояти свою віру!”

Він пішов у те потаємне місце, взяв усі ці брудні картинки, вульгарні фільми та літературу і знищив усе це. Він вичистив свою біблію- та фонотеку від важкої, хрипкої музики та огидних текстів. Він стер зі свого комп’ютера усі посилання на порнографічні сайти, встановив захисний фільтр і помістив свій комп’ютер у менш приватному місці в домі, щоби убезпечити себе від повторення свого гріха.

Білл визнав свій переступ перед Богом. Він молився палко про силу покаятися і вигнати це зло зі свого життя. Він шукав допомоги у єпископа і близьких. У своїй біді він відчув спокійне запевнення: “Мій сину, ти на правильному шляху”. Його віра завдяки його ділам укріплюється і зміцнюється.

Залишається ще багато чого зробити. Будуть пощення, молитви, вивчення Писань і багато сліз. Добрий єпископ надасть незамінну допомогу. Вірність і молитви батьків і близьких людей нададуть необхідну підтримку. Однак *бенчмарк показує: Білл починає виявляти віру на покаяння—він зробив правильний вибір!*

Ми виявляємо відданість

Друге, бенчмарк відданості. Святі останніх днів “[вірять] всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого.

Ми віримо в дійсне збирання Ізраїля і відновлення Десяти колін; що Сіон (Новий Єрусалим) буде побудовано на Американському континенті” (Уложення віри 1:9–10) і що чоловіки й жінки “покликані Богом через пророцтво” і божественне повноваження, щоби здійснювати це (Уложення віри 1:5).

Істинна відданість пов’язана з божественними справами, що були розпочаті ще до закладіння світу цього. Праведні предки робили їх і віддавали своє життя заради просування цілей Небесного Батька. Нам довірили продовжувати будувати на фундаменті їхніх освячених трудів.

А зараз історія, яку дехто з вас знає.

У 1856 р. Роберт і Енн Паркер разом з чотирма дітьми вирушили з Англії, щоби приєднатися до святих в Юті. Пророк сказав і це було їхнім завданням—збиратися у Великому басейні й допомагати будувати Сіон. Вони були у складі групи з ручними візками під проводом Макартура, і кожний член сім’ї виконував свою частку роботи. Батько й мати тягнули важкий візок, Максі (12 років) штовхав візок, а Марта (10 років) доглядала за Артуром (6 років). Немовля Ада (1 рік) лише вчилася ходити і тому їхала у візку або ж її несли на руках.

Десять у Небрасці маленький Артур сів перепочити і заснув. Несподівано налетіла буря. Група поквалітивно розбила табір. Аж тоді помітили, що серед інших дітей немає Артура.

Минуло кілька днів безплідних пошуків. Група мала йти далі. Це був час, коли Роберту й Енн Паркер треба було діяти у відповідності до своєї віри. Арчер Уолтерс записав у своєму щоденнику 2 липня 1856 р. “Маленький хлопчик брата Паркера ... загубився, і його батько пішов назад шукати його”.

Коли Роберт вирушав на пошуки, Енн заколола шпилькою червону шаль навколо його плечей, сказавши: “Якщо ти знайдеш його мертвим, загорни його у шаль і поховай. Якщо ти знайдеш його живим, ти зможеш використати шаль як прапор, щоби просигналізувати нам”. Вона з іншими дітьми взялася за візок і продовжила важку путь разом з групою.

Роберт пройшов багато миль лісом, кличучи сина, шукаючи і молячись за їхнього безпорадного сина. Нарешті він натрапив на поштову станцію, де він дізнався, що про їхню дитину подбав один ліс-

ник і його дружина. Маленький Артур захворів через переохолодження і переляк, але Бог почув молитви його люблячих батьків.

Енн з дітьми продовжувала щовечора виглядати своїх. На третій вечір, коли у променях сонця, що сідало, загравав відблиск червоної шалі, ця мужня матір присіла на купку піску. Вкрай змучена, Енн заснула вперше за шість довгих днів і ночей.¹³ Бог воістину був добрим і милостивим; їхні труди принесли їм нагороду за відданість і освятили їхню віру, і в радості сердець святі заспівали “Все гаразд”¹⁴.

Немовля Ада, моя бабуся, виросла, стала жінкою і одружилася з моїм дідусем, Бригамом Янгом Макмулліном. А тепер мораль. Вона ніколи не дозволяла своїм дітям забувати, що вона та її сім’я пройшли рівнинами з групою ручних візків під проводом Деніела Д. Макартура. Історія з червоною шаллю стала нашою історією—спадок їхньої віри став і нашим спадком. Отже ми всі “йдемо далі”¹⁵, і великі перешкоди зникають, неначе роса під вранішнім сонцем.

Щодо цих перших святих, *бенчмарк показує: Їхні труди були віхою віри, їхня відданість—моделлю життя для їхнього потомства.*

Ми виявляємо слухняність

Третє, бенчмарк послухності. Святі останніх днів “вірують, що завдяки спокуті Христа усе людство може бути спасеним через *послушність законам і обрядам євангелії*” (Уложення віри 1:3; курсив додано).

Уявімо собі молоду пару, що уособлює тих, хто живе у секулярному світі. Девід і Мішель знали це уложення віри задовго до того, як познайомилися. Попри це, вони мають ті самі проблеми, що їх мають багато з учасників цієї трансляції. Розумієте, Девіду й Мішель за двадцять. Вони знайомі вже певний час; вони зустрічаються і вони закохані одне в одного. Однак вони не приймають рішення взяти шлюб і утворити сім’ю. Чи варто їм відкласти шлюб, доки вони не закінчать навчання, доки вони не зароблятимуть більше грошей, доки деякі з їхніх особистих амбіцій не буде реалізовано?

Їх також непокоїть зростаюча тенденція до розлучень, війни та заворушення у світі та перенаселення. Чи виживе їхній шлюб? Чи повинні вони приводити дітей у такий світ?

О, Девіде й Мішель, виявіть свою віру! Пам'ятайте: “Шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом”¹⁶. “Те, що ... Бог спарував, людина нехай не розлучує!” (Матвій 19:6; див. також УЗ 132 19–20). “Діти є спадщиною від Господа” (Псалми 127:3). “Земля є повною ... на ній є досить і навіть більше” (УЗ 104:17).

Дійте, спираючись не те, що, як ви знаєте, є істинним, і ваші праведні труди вдосконалять вашу віру. Ваше життя буде повним і чудовим. Наслідуйте добрий приклад ваших батьків. Вони не могли собі дозволити одруження, але вони одружилися. Їх також непокоїли війни й заворушення, але вони виявили свою віру і отримали вас! Вимоги шлюбного й сімейного життя не уповільнили їм набуття освіти, вони збагатили їх. А що стосується їхніх особистих амбіцій, вони цілковито й щасливо поєдналися у благополуччі одне одного і у вашому благополуччі, благополуччі ваших братів і сестер, а також онуків.

Життя для ваших батьків не було легким. Вони мали економити й відкладати, задовольняючись тим, що в них було. Вони також мали запитання й ситуації, на які не могли дати відповідь, але вони знали, що стежа, встановлена Всемогутнім Богом, кличе їх рухатися вперед. І ви є настільки “заможнішими” завдяки цьому!

З тих історій, що вони розповідали вам знову і знову, ви знаєте, що всі їхні шляхи були підйомами “в обидва кінця”. Але їхні труди освятили їхню віру.

І, безумовно, вони старші. Їхня хода вже не така пружна, жестикуляція не така енергійна, і зовнішність у них не та, від якої зазвичай приходять у захват рекламотворці. Але їхня любов до Бога і одне до одного віддзеркалює глибоке благоговіння і захват. Шрами життя є їхньою платнею за мудрість, терпіння і вдячність. Непомітно, але важливо, що вони стали “підставою сподіваного, доказом небаченого” (Євреям 11:1)—того, що вони раніше не помічали. Але вони виявляли послухність. Виявляючи свою віру, вони були запечатані у храмі, були благословлені дітьми, і тепер вони знають істинні джерела щастя. *Бенчмарк показує: Послушність прикликає благословення небес—вона приликала їх для ваших батьків, і вона робитиме те саме і для вас.*

Ми служимо

Четверте, бенчмарк служіння. Святі останніх днів “[Вірять] у Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа...

Ми віримо, ... що Христос буде особисто царювати на Землі, і що Землю буде відновлено, і вона одержить свою райську славу” (Уложення віри 1:1, 10).

Ми знаємо про Божество більше, ніж увесь об'єднаний розум людства міг будь-коли уявити—і те, що ми знаємо, є істинним. Більш того, ми знаємо задуми Божества щодо цієї землі і всіх Його створінь. Через те, що ми знаємо, і через те, що Господь поклав на наші плечі священний обов'язок допомагати у здійсненні цього, ми не маємо права легковажно ставитися до нашого членства в Церкві.

Дехто відчуває спокусу бути менш відданим через побоювання, що буде виглядати занадто релігійним. Вони бачать “Церкву як установу, а не як царство”¹⁷. “О ви, молодь шляхетного перворідства”¹⁸, зробіть роботу Церкви і царства Божого центром вашого життя. Коли вас покликають служити, кажіть “так” і робіть усе, на що здатні. Послухайте це повеління Господа: “Отже не прагніть того, що від світу цього, але прагніть найперше Царства Божого, і прагніть установити Його праведність, а все це вам додасться” (ПДС, Матвій 6:38).

Лише через п'ять днів, 9 листопада, виповниться 150 років з того дня, коли нещасні піонери групи з ручними візками під проводом Віллі ввійшли в долину Солоного озера. Вони пройшли крізь багато страждань і смертей. Бурі та їхнє послаблене здоров'я забрали багатьох—рятівники спасли набагато більше.

Лівай Севедж був серед тих, хто прибув того дня. В історію увійшли його вірні й наполегливі труди із спасіння святих і безпечного приведення їх у Долину. Але його шляхетне служіння не почалося на засніжених рівнинах Вайомінгу. Це була лише наступна сторінка, мабуть, вінець його життя, присвяченого служінню.

Лівай охрестився в червні 1846 року, у віці 26-ти років. Відгукнувшись на заклик пророка переселитися на захід, як він зазначив, “ми якнайкраще готувалися до тривалої подорожі в чужу і цілком невідому для нас країну. ... Ми попросилися зі своїми садибами ... і вирушили на захід, не знаючи остаточного місця призначення, а лише сподіваючись, що воно десь на дикому заході, за Скелястими горами”¹⁹.

16 липня 1846 р. він разом з іншими доблесними чоловіками знову відгукнувся на поклик пророка, записався до Мормонського батальйону і пройшов приблизно 2000 миль від Каунсіл-Блаффс, Айова,

до Сан-Дієго, Каліфорнія, а тоді далі, до Лос-Анджелеса. Там вони були звільнені з урядової служби. Хоч вони нічого не знали про те, де їхні домівки й сім'ї, вони вирушили в напрямку долини Великого Солоного озера. Шлях Лівая Севеджа нараховував додаткові 1300 миль пересіченою й небезпечною місцевістю, але він зрештою прибув у Долину Солоного озера.

Тут Ливай вів життя піонера, боровся з сараною, одружився, мав сина і поховав дружину через кілька місяців після народження дитини. Через десять місяців після смерті дружини, на жовтневій конференції 1852 р. його та кількох інших вірних братів було покликано пророком відкрити євангельську місію в Сіамі (зараз Таїланд).

Цього разу вони подорожували в фургоні; вони їхали до півдня Каліфорнії і до Тихого океану. З часом вони поплили з Сан-Франциско до Калькутти, маючи призначення служити на місії в Сіамі. Запис із щоденника Лівая від 29 січня 1853 р. дає нам на мить побачити серця цих перших місіонерів. Він писав:

“Наш величний корабель під легеньким вітерцем прокладає свій курс крізь буремну безодню до нашого місця призначення, залишаючи позаду нашу любов батьківщину... Кожний шукає місце для роздумів, і там згадує зручності свого дому, любов своєї дорогої дружини і дітей або друзів. ... Але тепер його покликано оселитися у віддалених частинах землі, і заради чого? Хіба заради збирання золота й срібла, або заради набуття шани, помпи і блиску цього світу? *Ні, воістину ні! Але у послухності повелінням Господа нести послання істини і ... спасіння затьмареним і забобонним народам.* Невдовзі кожний пішов до ліжка, щоби відпочити. Але і уві сні, і в пильнуванні, розум кожного продовжує подорожувати подіями минулого і перспективами майбутнього”²⁰.

Після місії Ливай поплив додому через Бостон, Массачусеттс, дістався до свого рідного містечка Грінфілда, Огайо, і записав по прибуттю ось це: “Я здійснив кругосвітню подорож”²¹. Він приєднався до групи з ручними візками під проводом Віллі в Айова-Сіті, Айова, і це стало для нього початком історії вічної важливості для нього, його сім'ї та всієї Церкви. Його труди в цій епічній подорожі увінчали життя жертвування та служіння. Щодо цих піонерів *бенчмарк* показує: *Їхня віра і*

труди були маяком для невірнучого світу, їхнє служіння—моделлю, наслідувати яку має кожен з нас.

Нас зворушують слова одного священика, Фредеріка У. Фейбера:

*Віра батьків іще жива,
Пройшовши і вогонь, і кров.
Радість серця нам огорта,
Коли про неї чуєм знов.*

*Віра батьків, допоможи
Людство до Бога привести,
Щоб люди звільнені були
І в світлі істини жили.*

*Віра батьків потрібна нам,
Щоб стати прикладом в житті,
Щоб своїм друзям й ворогам
Ми дарувать любов могли.*

*Віра батьків іще жива,
Її будем вірними щодня.”²²*

Я свідчу вам, мої дорогі брати і сестри—Бог є на Своїх небесах, Його ім'я—Елогим, і Він знає всіх Своїх дітей незалежно від того, звідки вони приходять і де живуть. Ісус, Святий Ізраїля, є Його Улюбленим Сином, Викупителем людства. Джозефа Сміта, молодого хлопця, було покликано голосом Бога і Його Святого Сина як пророка, і після цього покликання істинну Церкву і царство Бога було відновлено на землі. Ми маємо благословення знати про все це, і ви, мої дорогі брати і сестри, ви стоїте на перехресті історії. Ви прийшли з царств слави. Це ваш особливий привілей—бути вірними вірі, просуватися вперед у добрих справах. Робіть те, що кажуть пророки. Минулі покоління чекають цього; нинішні покоління спасенні цим; покоління майбутнього залежать від цього, і Святий Дух направлятиме кожний ваш крок.

В ім'я Ісуса Христа, амінь.

ПОСИЛАННЯ

1. “Ми вдячні, о Боже Всевишній” *Hymns*, no. 19.
2. In Conference Report, Sept.–Oct. 2006, 87; or *Ensign*, Nov. 2006, 82; курсив додано.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, 2nd ed. (2001), “secular,” 1731.
4. Alexander Pope, *An Essay on Man*, epistle 2, line 220.

5. *Book of Mormon Reference Companion*, ed. Dennis L. Largey, (2003), 582.
6. "How to Think about Secularism," *First Things*, June–July 1996, 27, 30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, General Authority training meeting, Oct. 2006; see William Shakespeare, *The Tempest*, ed. W. J. Craig, Oxford Shakespeare (1924), act 2 scene 1, line 261.
8. In Conference Report, Apr. 1991, 74; or *Ensign*, May 1991, 54
9. In Conference Report, Sept.–Oct. 2006, 90; or *Ensign*, Nov. 2006, 85.
10. Joseph Smith, comp., *Lectures on Faith* (1985), 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, "benchmark," 193.
12. In Conference Report, Sept.–Oct. 2006, 66; or *Ensign*, Nov. 2006, 60.
13. See Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer* (1997), 4–6.
14. "Come, Come, Ye Saints," *Hymns*, no. 30.
15. "Carry On," *Hymns*, no. 255.
16. "The Family: A Proclamation to the World," *Ensign*, Nov. 1995, 102.
17. Neal A. Maxwell, in Conference Report, Oct. 1992, 89; or *Ensign*, Nov. 1992, 66.
18. "Carry On," *Hymns*, no. 255.
19. In *Levi Savage Jr. Journal*, comp. Lynn M. Hilton (1966), xii.
20. In *Levi Savage Jr. Journal*, 5; italics added.
21. In *Levi Savage Jr. Journal*, 59.
22. "Faith of Our Fathers," *Hymns*, no. 84.